

Бѣдния ученикъ.

латната зора извѣсти за изгрѣванъето на слънцето.

По синето и свѣтло небе не се виждаше ни най-малко облаче.

Всичко се пробужда отъ сладкия сънъ. Пустото поле се оживи отъ хиляди разнообраз-

ни гласове.

Орачътъ подкаралъ воловетъ си отива на оранъ.... На една страна агне блѣе, на друга—пѣсни и смѣхове се чуватъ. Ето тамъ на едно малко клонче надвиснжло надъ рѣкичката, кацнжлъ е славѣй и чудни сладки пѣсни пѣе.

Всичко се радва на хубавата пролѣтъ!

Слънцето изгрѣ и лжчитъ му посребрихъ всичко наоколо. Полето е покрито съ буйна зелена трѣва, прорешена съ разноцвѣтни цвѣтя.

Каква сладка миризма испълва гърдитъ ти!

Гълташъ, гълташъ и не можешъ да се наситишъ на утрения прѣсенъ пролѣтенъ въздухъ.

Прѣдъ очитъ ти всичко е весело и засмѣно.

Единъ тихъ и хладенъ вѣтрецъ те милва по лицето.

Тамъ, на зелената морава, заобиколена съ хиляди миризливи цвѣтя, седи дѣте съ отворена книжка въ рѣцѣ. То е потънжло цѣло въ трѣвата, а само оголената му главичка се вижда.